

❖❖❖ **ƏFSƏR ABDULLAYEV** ❖❖❖

Əfsər Tapdıq oğlu Abdullayev 1997-ci ildə Oğuz rayonunun Qarabulaq kəndində anadan olmuşdur.

2015-ci ildə Oğuz rayon Əjdər Mahmudov adına Qarabulaq kənd tam orta məktəbi bitirmişdir.

Bir sıra mətbu orqanlar müəllifin yaradıcılığına müraciət etmişdir.

Yanıqlı-yanıqlı ötən quşların,
Dilinə düşmüşük ikimiz, ay qız...
Özümüz qovuşa bilmədik barı,
Çəkilsin nəğmədə qoşa adımız...

Səslənir pərdələr şirindən şirin,
Həyatın acısı unudulur, bax...
Ən böyük payıdır bizə göylərin,
Nəğmədə, şeirdə yanaşı olmaq!

Bu ötən bülbülün səsinə bax bir,
Ahına baş əyir hər gül, hər çiçək...
Bəlkə də ömrümüz elə şeirdir,
Bizi misralara ayırmış fələk?!

Bizim yazımızı yazan şairin,
İlhamı kasaddır, təbi kasaddır...
Bütün şeirlərdə ayrıdır yerin,
Neyniyək, neyniyək müqəddəratdır!

Bu gün ayrı vurur o, dünən ayrı,
Qəlbin çırpınışı sənin üçündür...
Hamıdan başqasan, hamıdan ayrı,
Bəzən ayrılıq da üstünlüyündür!

İlim-ilim itirmişəm ağlımı,
Səma mənə dardı, yer mənə kiçik...
Buludlarla taleyimiz eynidir,
Ayrılığın pəncəsinə keçmişik!

Bulud kimi ağlamışam, gün olub
Ürəyimə dolub qəhər, dolub qəm...
Arzularım yuxularda çin olub,
Bəlkə özüm yuxulardan gəlmişəm?!

Elə kədər gətirmişəm köçümdə?
Elə qəmdir mənim dövlətim, malım...
Min uşağın sevinci var içimdə,
Bir qocanın xəyalıdır xəyalım!

Dalğalı dəniztək ləpələn, ömrüm,
Axı könlümdədi dərdin böyüyü...
Bəzən istəyirəm bir haray çəkəm:
– Mənim limanımda kəsin səs-küyü!

Bu liman sevginin, eşqin limanı,
Burda öz yeri var yağışın, qarın...
Qayğısı çəkilir, dərdi çəkilir,
Qanadı qırılmış qağayaların...

Gələn qarşılır şeirlə, sözlə,
Gedənin dalınca tutulmur yası...
Azdı inciyəni, küsüb gedəni,
Çoxdu bu limanın qonaq-qarası...

Ləpələndəniztək, a cavan ömrüm,
Olsa da hər yanın keçilməz qaya...
Fırtına, qasırga qopsa da insan
Özü-öz mənlüyün gərək qoruya!

Ürək ki var, həsrət ilə doludur,
Xatirələr göz önündə rəfbərəf...
Tutub könül dünyamı qəm buludu,
Batıb Günəş, zülmət olub hər tərəf...

Mən elə bir zülmət içindəyəm ki,
Həsrət odu daim orda işildar...
Sığal çəkər baxışlarım yollara,
Gülünc halıma ağlayar buludlar...

Bu zülmətdə ayaqaltı bir daşam,
Ürəyimin yox istisi, yox odu...
Öz ömrümə mat-məttəl qalmışam,
Sanki yarı gerçək, yarı yuxudu...

İnad etdim ayrılığa, inadın
Boşa getdi hər cəhdi, hər çabası...
Kimə lazım zülmət dolu bir ürək,
Kimə lazım bir həsrətin yuvası?!

Ayın dövrəsinə necə yığılmış,
İlahi, belə də gözəllik olar?
Sanki bir gəlinə vurublar naxış,
Gör necə bəzəmiş ayı buludlar!

Göyə bax, aya bax, buludlara bax,
Ulduzlar sığamı, ya boyunbağı?
Göydə onlar oyaq, yerdə mən oyaq,
Baş-başa qalmışıq bu axşamçağı...

Onlar uzaqdadır, əllərim qısa,
Yoxsa gəlin üçün tutardım fanar...
Kimin ürəyində atəşi varsa,
Elə axşam yanar, axşam odlanar!

Ya mənim bir yarım göyə uçubdur,
Ya özüm göylərdən enmişəm yerə...
Yerdə çəkdiklərim göydə olub nur,
Ay kimi görünür yerdəkilərə!

Özündən xəbərsiz uçur xəyalı,
Yolları gözüylə döşüyür insan...
Elə tənha qalır, elə tək qalır,
Alovlar içində üşüyür insan!

Elə bir an gəlir, elə bir vədə,
Ürəyi yaradan çevrilir dağa...
Hamıyla can deyib, can eşitsədə,
Başlayır özüylə düşman olmağa!

Danlayır min kərə özünü gündə,
Gözündə qaralır yavaş-yavaş nur...
Çəkdiyi hər ahın dərinliyində,
Bir ümid boğulur, bir ümid solur!

Ay keçir, il keçir vurulur yada,
Qalır gecələri onunçün oyaq...
Bir yolluq unudur varlığını da,
Qəlbini qıranı unutmur ancaq!

Ötən günlər bir mürgülü yuxuydu,
Gözümüzü bağlıya da bilmədik...
Sevinməyə sevincimiz yox idi,
Kədərlənib ağlıya da bilmədik...

Sanki bizdən belə kəsdi Yaradan,
Bu mənimdir, o sənindir – demədik...
Xörəyin də boyatına dərd kimi
Bu günündür, dünənindir – demədik...

«Bizim» oldu «mən» kəlməsi arada,
«Mənim» olan aramızda bölündü...
Əlimizdə gəzdiyimiz çörəktək
Dərdimiz də, yaramız da bölündü!

Bu yaşacan bişdik ömür yolunda,
Böyük-küçük deyə-deyə alışdıq...
Uşaq ikən elə uşaq ağıllı,
Tikəmizi bölüşməyə alışdıq!

Desəm ki: – Üz-üzə gələrik birdən,
Üz-üzə gəlməyə şansımız azdı...
Allahın xəbəri yoxdumu yerdən,
Bu necə quruluş, bu nə tarazdı?!

Görəsən, günahım nə idi mənim,
Ömrümü cavankən eylədim yarı...
Kim yazıb bəxtimi bu qədər qara,
Kim yazıb alınma ayrılıqları?!

Bəlkə də ayrılıq yerinə düşdü,
Onsuzda, bu həsrət çəkiləsiydi...
O, mənim dərdimə şərik olmadı,
O, mənim qədrimi nə biləsiydi!

Sən nə yaman dəyişdin,
Oldun özgə, yad biri...
Könlümü qırdın niyə,
Nəydi onun təqsiri?!

Bu dünyanın sərvəti,
Tutdu sənin gözünü...
İtin, qurdun ağzına,
Özün saldın özünü!

Çıx get hara gedirsən,
Amandı, səs salma get...
Bir də düşmə gözümdən,
Düşməsən, alçalma get!

Düzdü, bilməyir adam,
Neynir ağıl çaşanda...
Ədəb çıxır yadından,
Dəblə ayaqlaşanda!

Sən ağıldan dərindin,
Onlar da səndən dərin...
Elə sənin evini
Yıxdı rəfiqələrin!

Çək şəklimi as divara,
Divar solub saralmasın...
Ürəyində yer olmadı,
Barı divar boş olmasın!

Sonra baxıb gülümsə bir,
Mən də baxım gülümsəyim...
Sənə əlim çatmasa da,
Daş divarı əzizləyim...

Gəl, sən də şəklini mən
Asım divar bütün olsun...
Mən də sənə gülümsüyüm,
Divar boyda yükün olsun!

